atron Jönssons memoirer.

— AF —

SIGURD.

(Forts. från förra numret).

— Hvilken? sa jag, rent häpen.

Tror du inte att vi begriper att Nils J—sss—n.“

e är någon annan än du! sa di allihop.

Det är ju gåtfullt hur de kunnat utforska detta! Öfverallt sa de, att jag var en skarp karl, men g skulle kanske inte ändå blifvit stadsfullmägtig lan då, om inte jernhandlare Westergrens fru ädt öfver stått till byk på samma gång som guld- ed Valgrens fru på nedra botten. Pigorna drab- de hop i bryggbuset och Valgren blef så arg, att ns lockade alla bröderna i “Solens vänner”, der n var ceremonimästare, att svika nubbkrämare Mestergren vid valet.

På valdagens eftermiddag går jag nere i rådsgarken och vet ingenting. Så komma Petters- n och Strön och grina och säga:

— Ha den äran att gratulera!

— Till hvad då i all verlden?

— Du är stadsfullmägtige med 2,514 röster. estergren föll igenom med 2,312.

— Det var då en fullständig öfverraskning! Att e folk kan låta en vara i fred! sa jag litet vre- t och gick hem till Hanna.

Det är ljuft för den politiske mannen att i hem- t få blotta de känslor, på hvilka han af klokhets- d måste lägga band ute i det offentliga.

Hanna såg genast, att jag var mycket glad, n kom emot mig med vänligt deltagande så- n alltid vid de stora tillfällena i mitt lif.

— Var det kanske inte så illa med sillen i K. tunnorna som du trodde? sa hon.

Jag slog armen om hennes lif, och min stäm- darrade af rörelse:

— Bättre än så Hanna. Jag har blifvit stads- lmägtig!

Hennes okonstlade sinne fattade tydligen ej t innebörden af detta faktum; men hon såg att var glad och derför blef hon också glad, lu- e sig kärleksfullt mot mitt bröst och sade:

— Hur stor lön har en stadsfullmägtig, Nils?

— Hm.... ingen materiel just, min älskling; n medvetandet att gagna samhället och dess evånare medan man lefver och få en vänlig lt i “Nålköpingsbladet” och flaggning på half ng i rådhuset när man dör.

Nu var jag nöjd och belåten en längre tid. Af- n gick bra och inomhus blomstrade lycka och dje. Barnen kommo ett efter annat, gladde mycket och utvecklade sig naturenligt. Om ararna voro vi ibland ett par veckor på Bols- a. Bekymmer fattas ju aldrig helt och hållet. r Lena gick bort det fjerde året vi voro gifta barnen krasslade ju litet emellanåt, men in- ha vi mistat, fast vi haft sju.

stadsfullmägtige redde jag mig bra och fick eller fyra röster till vice ordförande hvarje uarisammanträde. Och det säger jag fullt rigtigt, att någon politisk utveckling eller nya ställen tänkte jag alls inte på, när jag en kväll ler vintermarknaden träffade på konsul Lan- n från Göteborg.

Det var en treflig karl, full af historier och zar, och vi och Pettersson och Ström voro nt ihop ett par tre dar. Så en kväll vi sitter Landelins rum så säger Landelin till mig:

— Du, Jönsson, som är en både tät och fin l, borde sannerligen inte gå och kallas för “pa- ” som en annan svinuppfödare.

— Tja, sa jag, hvad vill man göra?

— Ja, inte för jag tror det vore omöjligt att a dig till Peruansk vicekonsul här i Nålkö- g, sa Landelin.

Jag bara skrattade, men hur det var så låg der och grodde i mig hela natten, och jag allt mer och mer missnöjd med min patron- l, som för helt få år sedan så innerligt fröj- mitt hjerta.

Egentligen bör man inte tänka illa om mig för. Missnöjet, sträfvandet efter utveckling, r något bättre är ju, när man tänker rätt på en, modern till alla uppfinningar, alla fram- ; hade hela menskligheten varit nöjd med phönan, så hade vi nu icke haft några kurir- hade våra tidigaste förfäder varit odeladt la med sin lott, så hade vi ännu i dag hängt äden och koxat med svansarna om var sin . Missnöjet är således källan till allt fram- ridande, och mitt missnöje med patrontiteln orsaken till en finare frukost hemma hos för vännen Landelin följande dag.

Vid Chambertinen på grisen klingade jag med delin och sa:

— Det der du sa om vicekonsulat för Peru i Nålköping, var väl bara skoj? Ha ha ha!

Han torkade sig hastigt om mungiporna, röck servietten i knät, såg på mig allvarligt, vän- och forskande och sa:

— Visst inte; jag tror alldeles säkert, att jag styra om'et, ifall du vill. Sjelf är jag gene- onsul

— Är det.... är det mycket dyrt?

— Inte ett dugg, bror lille. Inte tror du, att us aktade regering säljer titlar, inte!

— Men si jag kan inga främmande språk.

— Asch, på än här i Nålköping kommer väl f—n inga peruanska skepp seglandes. Du inte annat att göra än skaffa dig en flagga, jag för resten skall skicka dig per eterkraf, a den på presidentens och din egen och din födelsedagar och så skaffa dig uniform, om vill.

Nå, hur vi pratade och hur vi dividerade om der, så fyra månader derefter så var jag fak- t peruansk vice konsul här i Nålköping, och är jag förstås än i dag. Men så alldeles gra- gick det då inte för sig, ty jag kunde ju inte a neka Landelin att trassera en aflång en på usen, när han bad mig, och året efteråt skar ned honom från hans egen torkvind, och en ful konkursstat var det eftet honom till att vara ett så aktadt lands representant, dertill ett be- kant guldland.

I egentlig tjenstgöring som konsul kan jag inte säga, att jag någonsin varit; men en gång på Hannas födelsedag, då vi hade hissat flaggan, så kommer der en italienare med en apa och positiv och stapplade fram så mycket på sin rotvälska, att jag kunde begripa att eftersom jag var den ende representanten för utlandet här i sta'n, så ville han ha hjelp af mig, ändå jag var peruansk och alls inte italiensk vice konsul, hvilket jag tecknade åt honom på flaggan.

Han bara babblade på.

Nå, det var min Hannas hedersdag och vi ha- de fått en god middag; jag blef rörd af hans syn- barligen usla tillstånd och gaf honom en riks- bankens femma med några tröstande ord, unge- fär på hans eget språk:

Maladetto, poveretto! Sie hier funf kronetto.

VII.

I pröfningens dag.

Hvarje stånd har sina fördelar och jag afun- das ingen. En affärsman, som det går bra för, han behöfver inte ens i början af sin bana se så ängsligt på en sidenklädning till sin lilla gumma eller ett nytt möbeltyg i förmaket, som det hette i mina första herredagar, eller “salongen”, som det, gudbevars nu skall heta, som en tjensteman med knappt tillmätt lön. Men jag vill likna tjen- stemannen och yrkesidkaren vid husegaren på den lugna hamngatan, der ingenting stort händer, hvarken till vinst eller förlust, då affärsman- nen deremot är att jemföra med seglaren ute i rum sjö, hvars skepp den ena timmen kan gunga nog så stätligt på solbeglänst våg, men snart derpå drifva som vrak på ogästvänliga kuster.

Inte för att Nålköping är något affärscentrum eller vildt spekulationsställe eller för att jag vill lysa som något stort, modernt handelsgeni, men faktum är, att jag på våren 1881 befann mig i li- ka stor knipa, som om jag verkligen varit ett så- dant. Jag hade inte nöjt mig med affären i bo- den, utan jag hade köpt skogar, och träet sjönk, jag hade köpt hafre, och marknaden stillnade af. Så passade ett par vänner på och slogo vantar- na i bordet, och när Nils Jönsson kom loss från deras konkursmassor, var han, hvad jag skulle vilja kalla, skäligen kortklippt.

Derhemma var sol och frid och glädje som vanligt, barnen och Hanna kommo emot mig vid middagarna och helsade mig hvar och en på sitt sätt, ända från Hanna, som räckte upp till mun- stycket på mig, ända ned till lilla Jenny, som bara kunde ta mig om knäna och jollra: “Pa-pa-pa.” Blommor i fönstren och putsadt i hvar vrå. Om middagarna alltid någon extra godbit åt mig, om kvällarna blänkande, puttrande thekök och bästa stolen på bästa platsen.

På kontoret sorg och oro, grått i grått hela dagen, tre nya bekymmer för hvart och ett af de gamle som mödosamt klarades. Jag började tro att det kunde gå rent galet, och då jag om kväll- larna satt och stirrade på vår vackra salslampa öfverraskade jag mig sjelf med att fundera på hvad den möjligen kunde gå till på en konkurs- auktion. Jag lät blicken glida utefter filen af våra dåvarande sex vackra rum och sjelfplågade mig med att i andanom se dem fyllda af stadbor ur alla samhällsklasser med hattarna på och grinande åt auktionsroparens kvickheter öfver alla de kära, vackra saker, som tillsammans bildade mitt älskade hem.

Ni må tro mig eller ej, men jag känner inte Hanna rigtigt, fast vi lefvat tillsammans i så många år. Jag tror, att hon hela tiden visat mig en sorts solsids-ansigte, och att hon har ett an- nat, som jag inte får se. Ibland när jag kommit i trappan, har jag hört hennes röst med en främ- mande klang, skarp och förebrående, rätt kall och hård, och ett par gånger, då jag plötsligt och oväntadt kommit hem, har jag sett henne med ett mulet ansigte, som jag inte känt igen, men som blifvit ljust och gladt så fort hon fått ögo- nen på mig. Hjertegull, jag anar hur det är! Allt hvad ditt rena, älskade väsen gömmer af ljus och glädje, af vårkänslor ännu i höstens dag, det sparar du åt gamle Nils, och allt hvad du som an- dra kan ha af vemod, lynnessyra och dåligt hu- mör, det gömmer du undan för mig lika sorgfäl- ligt som allt annat skräp, hvilket skulle stöta mitt öga och ora mitt sinne. Jag anar att det är just så, fina ädla kvinnor bära sig åt, men hvar har du lärt dig det, du lilla nämndemansdotter?

Nå, nu ville också jag visa mig på styfva li- nan och ensam rida ut den storm, jag råkat ut för; Hanna skulle ingenting få veta förrän allt redan var öfver eller kanske — olyckan var gif- ven och ej längre kunde döljas.

Det såg ut att gå det hållet, och jag började en dag vända mina tankar från utvägarne till räddning, till en sjelfpröfning af firmans ställ- ning gentemot en allvarlig granskning af Nils Jönsons sätt att sköta affärer. Huru skulle mån- ne gode männens berättelse i den eventuella kon- kursen komma att lyda? Hade jag förlorat nå- got mer än alla mina lekamliga egodelar, ifall det ginge omkull? Var också min köpmannaära sin kos?

Nej, hur sträng jag var mot mig själf, kunde jag ej finna det; Nils Jönsson hade sträckt ut benen litet längre än täcket räckte, men hedern var i behåll. Ingen svindel! Intet skoj!

Nå, hade jag stått ensam hade det väl i Guds namn fått gå då; men med en älskad kvinna om halsen, lilla Jennys små armar om beneń och alla de andra i rockskörten komme det allt att gå smått framåt på nya banor.

Och så en kväll, när jag dröjde mycket länge vid bordet, och barnen, ett efter annat, togo godnatt, och den siste lilla röde munnen räckts fram åt pappa, och Hanna och jag voro ensamma, då ramlade alla stolta föresatser, jag drog henne intill mig och snyftade:

— Jag har bekymmer. Ha na Olyckan, kanske döden, står utanför vår dörr.

Då klängde hon sig bara fastare intill mig och hviskade:

— Jag har förstått det, Nils. Ack, är det ingen.... ingenting, jag duger till att hjelpa dig med?

Jo bevars, hvad hon det kunde. Bara genom att låta bli att skrika och lipa och kasta sig på en chaislongue och sparka med benen i hysteriska anfall kan en kvinna hjelpa sin man med en hel del.

Och så hade vi alltid en liten förtrolig stund på kvällarna, när barnen gått till hvila, Hanna och jag. Hon tröstade mig och hon höll sig kan- t och hon hade sina förslag, hon med. Natur- ligtvis dög intet enda af dem, men jag blef star- kare och mera förhoppningsfull bara af att höra på dem.

Så klifver der en dag in på kontoret till mig den gamle snäle, högfärdige hofmarskalken ute på Lindåråsa, som tog sina specerier hos mig och som alltid då vi träffades, oaktadt mitt konsulat och allting, behandlade mig så förnämt och öf- verlägset som om jag varit min egen bodpojke.

— Min bäste herre.... men det var fasligt rent hvad ni magrat! Är ni sjuk? sa hofmar- skalken.

— En obetydlighet. Hvarmed kan jag stå till tjenst?

— Skulle jag kunna få tala alldeles ostörd ett par ord med er?

Jag bad honom stiga upp i salongen, och der satte han sig i bästa fåtöljen med en min som om han haft nåden att slå sig ned hos en af sina egna torpare, den högfärdige bängeln.

— Jo si saken är den, min bäste, började han, att jag genom en slägtings död helt oförmodadt fått mig en femtiotusen kronor på halsen, allde- les oförberedt. Förbaskadt obehagligt, för jag vet inte hvar jag skall göra af dem, för si banker- nas depositionsränta den konvenerar mig inte, ser herrn.

Trodde nog det. Du ville nog helst procen- ta en smula med styfrarne,, din gamle gnidare!

— Nu vore min mening, att fråga herrn, som umgås med.... ja, det vill säga åtminstone kän- ner till en del folk på landet och annars, hvar jag skulle bäst kunna placera pengarne. Inte under sex procent, inte under sex procent; kommer al- drig i fråga.

Jag sprang upp från stolen. Femtiotusen kronor! Med dem vore jag räddad! Men, her- re Gud, hvad säkerhet hade jag att bjuda! Mina hypotek voro längesedan engagerade. Och så uppgaf jag namnen på en hel del bönder i grann- socknarne till Nålköping, som jag visste behöf- de små lån på ett- eller två tusen kronor mot inteckning i hemmanen. Hofmarskaken tog upp ett fint stift och antecknade på ett blad i sin plån- bok med sin magra, fina, hvita, långsmala hand.

— Min bäste, det här blir 27,000 kronor inal- les och då skulle jag ändå få med fjorton perso- ner att göra.... Ni vet ingen affärsman, som mot god säkerhet, g o d säkerhet förstås, och sex procent, kommer inte i fråga derunder, skulle vilja öfverta det hela?

Litet röd i ansiktet och tjock i halsen utbrast jag då:

— Jo, jag känher e n, som behöfver dessa pengar väl, en, som utom dem kanske snart står på bar backe med hustru och barn, en, som ingen säkerhet mera har att bjuda, men som, om han finge detta lån, skulle vara räddad och med viss- het betala igen det.

— Ta ta ta! Sådant der, ser ni, inlåter sig ingen på, min snälla vän. Ursäkta att jag upp- tagit er tid. God morgon!

— God morgon!

I dörren vände han åter sin gamla roffågels- fysionomi emot mig och frågade med ett fult le- ende:

— Hör nu, säg mig, hvem är det, som nu sit- ter i klistret igen i den här hålan?

Jag var upprörd och förtviflad och, kastande all hänsyn öfver bord, nästan skrek jag:

— Jag sjelf, herr holfmarskalk! Var så god se er rigtigt mätt på en stackars bekymrad med- menniska, om ni, som det vill synas, finner nå- got nöje deri!

Gubben sträckte på sig.

— Hvasa? Hvad behagas? Ni sjelf? Och det säger ni så der helt öppet! Tänk om jag ta- lade om det der?

— Äh nej, det är jag inte rädd för. Visst kan ni vara snål och hjertlös, men så pass gent- leman är ni väl ändå, herr hofmarskalk, utbrast jag, förlorande all besinning vid åsynen af hans hånfulla gamla ansigte.

Gubben klef in igen, satte sig i fåtöljen, som han nyss lemnat och började vända sin guldsnus- dosa mellan fingrarne.

— Sir man på! Hur var det? Jag är snål jag? Och hjertlös? Det var ju så? Men min herre värdigas likväl betrakta gamle hofmarskal- ken som ett stycke gentleman. Det var besked- ligt.

Jag kände mig stukad och bad om ursäkt.

— Si så! Si så! “Snål och hjertlös!” Sir man på bara! Nå, när vill min herre ha de fem- titusen kronorna?

— Ha.... ha dem? Herr hofmarskalken hör- de visst inte....

— ....att ni inte var sinnad att lemna något hypotek? Jo, Gud bevars, men vi nöja oss med en liten revers. Passar det om fyra dar? Jag får pengarna då.

Jag stod som fallen från skyn, och kom mig knappast från att tacka.

Fyra dagar derefter kom han sjelf upp och lemnade mig pengarna. Med darrande hand skref jag en revers att inlösas om ett år och ville skynda ned på kontoret och få den bevittnad.

— Hvarthän, min bäste?

— Vittnen, herr hofm....

— Si så, der står ju ett sigill, vet jag.

Sen tog han sin revers och såg på sigillet och hånlog:

— “N. J.” inom en löfranka. Sir man på! Enkelt och smakfullt. Snyggt, men fan så lite min bäste!

Jag visste inte om jag ville slå honom eller kyssa hans rädlande händer. Jag valde en me- delväg, följde honom under djupa bugningar till dörren och bad Gud välsigna honom.

Jubel och fröjd! Krisen var öfver, firman stod säkrare än någonsin, och om ett år lemnade jag hofmarskalken hans pengar åter, efter hans egen önskan uti inteckningar rundt om i bygden och till sex procent, inte ett öre under. Endast årsräntan levererades kontant, tretusen kronor efter sex procent, inte ett öre under.

Likviden skedde uppe i mitt hem, och just som den gått för sig, trängde ett litet pipande skrik in till oss

— Småherrskap, hvasa? tyckte hofmarskal- ken.

— Ja, en liten flicka, bara en vecka gammal.

— Sir man på. Jaså. Hm.... hm.... Hör nu, min bäste, i edra kretsar döper ni visst fa'nt der småfrämmande rätt snart, hvasa?

— Ja....a....a. Vi hade tänkt på torsdag, men....

— Jaså, minsann. På torsdag! Har just ett ärende till sta'n då. Förlåt, gubben har sina ku- riösa infall. Har inte varit med om så'nt på län- ge. Gamla bekanta nu. Vore väl inte möjligt att få vara med?

— Herr hofmarskalk.... hur skall jag nog ....allt för stor ära.... oändligt smickrande.... hm....

Jag är inte annars någon krypare just, men fast jag tror att jag åbäkade och bockade väl mycket, kan jag inte ångra det än i dag. Ser ni, jag krusar inte en hofmarskalk ett enda dugg, men den här gamle skrangelinen hade ju rest mig ur stoftet och räddat mitt lyckliga hem!

Han fick besked att akten skulle försiggå klockan fyra och på slaget stod hans landå vid porten. Hanna tyckte allt att det var roligt för de andra fruarnas skull, men var rysligt förlägen, och så visste hon inte rigtigt hur hon skulle tro att han var klädd. En, som kallade en konsul och grosshandlare för “herrn” och “min bäste”, kunde ju vara karl att komma på barndop i jagt- stöflar.

Men nej, han hade stora hofuniformen, helsa- de höfviskt på alla och kallade Hanna för “fru konsulinna”, så han hade allt fasoner på sig när han bara ville.

Presten höll på att tappa handboken när han fick se den gamle högfärdige hofmarskalken, som inte umgicks med någon annan i staden utom bara landhöfdingen, på fadderskap hos mig, och de andra Nålköpingsborna de glodde som om de nyss fått ögon.

— Flickan döpte vi till Karin och hon skall läsa sig fram nu till nästa vinter.

Hofmarskalken klingad med hustru min och bad att få titta litet närmare på den lilla. När Hanna kom med henne, såg han på barnet länge och väl och hans gamla ögon tycktes alldeles växa.

— Jag är en gammal barnlös enkling och för- står mig just inte vidare på sådana små; men får jag, fru konsulinna?

Inte för Hanna begrep hvad han ville, men hon visste hvad han gjort för oss och att det inte fanns just någonting, som han inte fick i vårt hus.

Då tog han Karin och kysste henne midt på munnen, och jag vill inte bli salig om der inte glänste två stora tårar i den gamle stoffilens ögon när han sen räta' på sig.

— Det var underligt, hon smakar precis som färskt smör, sa han.

Andra fina herrar, som förlofvat sig med och kysst mina andra flickor ha deremot yttrat att det smakat “himmelskt”. Hvem skall man tro? Nog tänker jag för min del att hofmarskalken förstod sig bättre på smör än mina mågar på himmelen.

Så bad han att få tala enskildt med Hanna, och när de voro inkomna i blåa rummet tog han fram en lifräntebok och sa:

— Goda fru konsulinna. Lyckan kan vexla förunderligt här i verlden. Ni har aldrig haft nå- gon erfarenhet deraf, nej, Gud bevars, visst inte, och vi skall hoppas ni aldrig får. Men bland al- la de här moderna idéerna, som för det mesta äro alldeles odugliga, tror jag att den der lifräntesa- ken är den minst afvita i alla fall. Det ligger en viss tanke deri så det gör. Törs jag be er taga emot den här för lillans räkning af en snål gam- mal hjertlös man! Der är ingenting skrifvet i boken, för hvem kunde veta att hon just skulle heta Karin? Men der är till en liten första in- sättning mellan bladena. Nej, ser man på! Mera tårta och vin. Tackar så mycket, nu måste jag i väg.

Nils Jönsson är aldrig den som gör sig till, men jag följde honom ner till vagnen och stod barhufvad och i min bästa frack och svepte om hans gamla, smala ben.

— Tack, tack, min bäste! Tycker om er. Upprigtig och galant. Törs säga rent ut i synen. Ser man på! “Snål och hjertlös!” Hur vet herrn hvad man gjort mig innan jag blifvit sådan? Si der har den fähunden låtit Ajax stå och gno sig mot stången igen! Sir man på! Sir man på!

Tankfull stod jag och stirrade efter den bort- ilande vagnen. Aldrig såg jag dess egare mer. Sex veckor derefter hade familjegrafvens rostiga gångjern öppnat sig för gamle hofmarskalken.

Men mellan permen och första bladet i Ka- rins bok låg der jemnt tretusen kronor, inte ett öre under, och det har hon nu mer än de andra barnen, bara för det hon passade på och pep för den gamle herrn.

(Forts.)

Mycket Penningar kan förtjenas på höns om Ni håller “The Monitor”. De äro de bästa höns i verlden att lägga ägg. 40 Klondike höns lade 691 ägg i Januari 1905. Deras fjädrar äro värde- fulla. De äro bättre än gåsfjäder. En mycket fin illustrerad katalog, beskrifvande dessa vackra och värdefulla höns, sändes fritt för ett 1-cent (Canada) frimärke till hvarje fa- milj, som är intresserad i höns. Sänd för en. Ägg för sättning till salu billigt efter mars 15. Öfver 100 settings af ägg sändes förlidet år med express till Canada till köparens fulla be- tänkenhet. J. S. Leksander, Maple Park, Ill., U. S. A.

Almanack

för året 1906.

Till Chicagos horisont.....5 cents
Till Stockholms horisont.....5 cents

Portofritt tillsända vid emottagandet af beloppet i frimärken till

C. Rasmussen Publ. Co.,
720-724 So. 4th St., Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jemna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ¼ kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om home- stead-tagaren så önskar, må han på begäran hos “The Minister of the Interior, Ottawa”, “Commis- sioner of Immigration, Winni- peg”, eller till det respektiva lo- kala landkontoret erhålla rättig- het att låta ett ombud uttaga till- trädesbeviset för honom. En af- gift af $10.00 erläggas för för till- träde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande home- stead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, namlig- gen: —

1) Genom att minst sex måna- der bygga och bo på landet hvar- je år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga ho- mestead, bor på en farm i grann- skapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhäl- lit patent på sitt första home- stead, eller Certificat för utföran det af sådant patent attesterat a i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhäl- lit tillstånd för ett andra home- stead, uppfylles skyldigheten un- der tiden före patentets erhållan- de genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin per- manenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofast- skyldigheten genom att vara bo- satt uppå nämnda farm.

“Grannskap” i det föregående menas antingen samma township eller ett dermed sammanhän- gande.

Homesteadtagare, som vill till- godogöra sig förmånerna af be- stämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforder- liga stallbyggnader, samt dessut- om hafva 80 acres ordentligt in- hägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadla- gens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-in- spektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till “the Commissioner of Dominion Lands”, Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territo- rierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passan- de stycke land; samt klara under- rättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägs- bältet i British Columbia, erhäl- las på begäran hos “The Secre- tary of the Department of the In- terior”, Ottawa, “The Commissio- ner of Immigration”, Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihem- man, till hvilka ofvanstående för- ordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvä- garna eller andra firmor.